

РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. София, 06.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря НИКОЛЕТА СТ. И.
като разглежда докладваното от М. ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело №
20221110155872 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава Осемнадесета, раздел I, чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от М. В. Д., уточнена с молби от 24.11.2022 г. и от 14.12.2022 г., с която срещу А. Г. Г. е предявен осъдителен иск за връщане от страна на ответника на 13 броя рокли /11 бр. дълги и 2 къси/ в различни цветове и размери, описани в молбата от 14.12.2022 г., предадени на ответника на 05.11.2021 г. по силата на неформален договор за търговска консигнация или за осъждането му да заплати на ищеца тяхната равностойност в размер на сумата от 7000 лева.

Ищцата твърди, че в качеството ѝ на производител на бални и булчински рокли и ответникът в качеството му на търговец, имали трайни търговски отношения през годините. Поддържа, че на 05.11.2021 г. е предоставила на ответника процесните рокли с уговорката последният да ги продаде в магазина си, като при продажбата начисли за себе си печалба. Уговорката им била ответникът да върне роклите при поискване от страна на ищцата. На 05.02.2022 г. ищцата е посетила магазина, за да провери дали са реализирани продажби на произведените от нея артикули и да поиска ответникът да ѝ върне роклите, ако същите не са продадени. Ответникът отказал да ѝ върне стоките, заключил се в магазина и отрекъл същите да са нейни. Счита, че с поискването роклите да ѝ бъдат върнати, е отправила до ответника изявление, че разваля договора. Страните направили опит да уредят отношенията си чрез услугите на медиатор, но не постигнали резултат. Заявява искане до съда ответникът да бъде осъден да ѝ върне предоставените му 13 бр. рокли, а ако същите вече не съществуват тяхната равностойност, възлизаща на общата сума от 7000 лева.

Ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск. Твърди, че е управител на [*****], което дружество се занимава с моден дизайн. Ищцата била управител на [*****]. Твърди между дружествата да са били сключвани неформални договори за изработка - ушиване на рокли по задание на възложителя, цената на които е била заплащана по издадени от дружеството на ищцата фактури. Поддържа, че е заплатил стойността на всички предадени му рокли. Пояснява, че между страните не са били съставяни приемо-предавателни протоколи, а в издадените фактури услугите по ушиването на роклите не са били конкретизирани. Изразява

становище, че ищцата е недобросъвестна и цели да се обогати неоснователно за сметка на ответника. Моли за отхвърляне на предявения иск.

В първото по делото съдебно заседание и в изпълнение на предоставената ѝ възможност да уточни исковата си молба, ищецът е заявила, че поддържа изложеното в същата, както и петитума да бъде осъден ответникът А. Г. в качеството му на физическо лице да ѝ върне роклите, които му е предоставила по силата на неформалната уговорка помежду им.

Ответникът чрез процесуалния си представител е заявил, че оспорва исковете, като отрича да е налице надлежна материална легитимация за ищеца и ответника, както са посочени в исковата молба. Поддържани са твърденията, че търговски отношения е имало между дружествата, не и между физическите лица, между които се води делото.

Софийски районен съд, въз основа на съвкупен анализ на доказателствата по делото и съобразявайки становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен за разглеждане е иск с правно основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД.

В тежест на ищеца по същия е да установи, че между страните е бил сключен договор за търговска консигнация, по силата на който ищцата е предоставила на ответника 13 бр. изработени от нея рокли, надлежно индивидуализирани в уточняващата исковата молба молба с уговорката той да ги продаде в негов търговски обект, като начисли печалба за себе си със срок на договора до поискване от страна на ищцата роклите да ѝ бъдат върнати един ден предварително, че е била изправна страна по договора, че е упражнила правото си да поиска връщане на стоките в съответствие с договореното между страните, че е отправила изявление за разваляне на договора, размера на претенцията си.

В тежест на ответника по предявения иск е да установи възраженията си - че не страните като физически лица, а дружествата им са били обвързани от договор за изработка, по силата на който е възлагал на ищцата изработката на рокли, че е заплащал стойността на същите.

При установяване на фактите, възложени в доказателствена тежест на ищцата, в тежест на ответника е да установи, че е изпълнил задължението си да върне предоставените му на консигнация стоки.

С оглед заявените с отговора на исковата молба оспорвания съдът е извършил служебно справки чрез публично достъпния електронен адрес на ТРРЮЛНЦ, въз основа на които е установено, че М. В. Д. е едноличен собственик на капитала и управител на [*****], учредено през 2016 г., а А. Г. Г. е едноличен собственик на капитала и управител на [*****], което дружество е било учредено през 2020 г.

Предметът на дейност на [*****], обявен по партидата на търговеца, е както следва: търговска дейност с всякакъв вид стоки и продукция (с изключение на забранените от закона), търговско представителство и посредничество, външнотърговска дейност, внос и износ на стоки и услуги, брокерска дейност, покупко-продажба на имоти, рекламна дейност, ресторантьорство, хотелиерство, туристическа дейност, транспортна дейност, международни товарни превози, строителство, производство на хранителни и промишлени стоки и други дейности, които не са забранени от закона.

Вписаният предмет на дейност на [*****] е: „търговия на едро и дребно на младежка и тинейджърска мода, официални и абитуриенски облекла, сито и гумен печат върху текстил, кожа, пластмаса или хартия, покупка на стоки и други вещи с цел продажба в първоначален или преработен вид, извършване на външнотърговска дейност, търговия на едро и на дребно, производство, дистрибуция на стоки, търговско

посредничество и представителство, както и всяка друга търговска дейност, която не е забранена от закон, а когато има регистрационен или разрешителен режим - след извършването на регистрацията, съответно - след получаване на съответното разрешение или лиценз.“.

По делото са приети писмени доказателства, както следва: фактура № 12/31.10.2021 г., издадена от [*****] с получател [*****] за ушиване на 3 рокли и извършване на корекции на обща стойност 450 лева; фактура № 13/24.11.2021 г. и касов бон към същата, издадена от [*****] с получател [*****] за ушиване на рокля на стойност 300 лева; фактура № 14/30.12.2021 г. и 2 бр. касови бонове към същата, издадена от [*****] с получател [*****] за шивашки услуги на обща стойност 400 лева. От съдържанието на същите съдът приема за установени твърденията на ответника за наличието на търговски отношения по договори за изработка със страни двете дружества. Установява се също, че [*****] осъществява търговска дейност в търговски обект на адрес: [*****] ([*****]).

В производството между страните не е спорно, че помежду им не е подписван писмен договор за консигнация или какъвто и да било писмен документ във връзка с твърденията на ищеца за предаване на процесните 13 броя официални рокли на ответника на 05.11.2021 г.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Н.И. и В.Д..

Свидетелят И. е заявила, че познава ищеца отпреди повече от 6 години, като Д. работила при нея известно време след което си направила свое собствено шивашко ателие в съседство. Занимавала се с дизайн, производство, корекции. Свидетелства, че ищецата е регистрирала дружество и чрез него осъществявала дейността си и развивала бизнеса си. Преди повече от 2 години и предвид афинитета си ѝ към официалните рокли Д. решила да участва в специализирано изложение за абитуриенти, за което се подготвяла. По това време ѝ споделила, че има клиент, млад дизайнер, който щял да ѝ поръчва различни неща. Поискал от нея да му направи няколко рокли и да ги занесе. Свидетелят И. знае, че се казва А., виждала го е в ателието на Д. как прави декорации върху манекен на рокли, които вече са ушити от М.. На свидетеля не е известно как А. развива бизнеса си – дали има фирма или друго. По повод отношенията с А. Д. споделила на свидетеля, че в някои дни ще идва по-късно на работа, защото ще ходи в [*****], където бил шоурумът на А. и там ще поема негови клиенти, за които да изработва облекла. Известно ѝ е А. да е поръчвал да изработва рокли за него. В един момент се разбрали за определено количество рокли, които Д. трябвало да занесе там, защото предстояла абитуриентска кампания и имало интерес от абитуриенти да разглеждат роклите и да се правят поръчки на база тези рокли или там да ги продават. Свидетелката видяла подготовката, но не е сигурна за броя на роклите. Виждала ги е, но не може да ги опише. Присъствала на пакетирането на роклите преди да бъдат занесени. Били поставени в специални бели калъфи и отнесени с трамвай до [*****]. Не е ходила в ателието на ответника и не е присъствала на предаването на роклите. Предполага, че тези събития са се случили през месец октомври 2021 г.

Разпитан е и свидетелят В.Д., син на ищеца, който в показанията си сочи, че майка му шие рокли от 5 години, като преди това работила в други ателиета, преди да направи свое собствено ателие. Известно му е, че майка му има търговско дружество (ЕООД) и че осъществява дейността си по този начин. Изработвала рокли за официални поводи. Една вечер през м. октомври 2021 г. Д. споделила със свидетеля, че клиент се е свързал с нея посредством „Вайбър“. Този човек бил ответникът, който отправил до нея предложение, тъй като той имал шоурум (според свидетеля магазин), Д. да даде свои рокли, а той да ги продава в магазина си срещу комисион. Свидетелят е виждал ответника за първи път малко преди да преместят роклите от ателието на [*****] до [*****], А. отнесъл материали за рокля. Свидетелят знае също така, че по задание на А. са изработвани две-три рокли. На 5 ноември 2021 г. Д., свидетелят и

ответникът с трамвай № 7 занесли роклите. Свидетелят не знае колко са били, сигурен е, че са били над 10. Пакетирали роклите, сложили ги в калъфи, за да не се цапат в трамвая. Роклите били различни - бални, бухнали, къси, дълги, но като цветовете и модели не си спомня. Като отишли в магазина на ответника свидетелят сглобил нов щендер, на който наредили роклите. От показанията на свидетеля става ясно, че не е бил съставен писмен документ за предаването на роклите. На свидетеля е известно, че е била издавана фактура за услуга на ответника.

Макар да има широко приложение в търговския оборот, договорът за консигнация няма изрична правна уредба. Доколкото родовите му признаци са тези на комисионния договор, правилата уреждащи последния (чл. 348 и сл. ТЗ) следва да намират субсидиарно приложение, като се държи сметка за видовите отлики на консигнацията. Договорът за консигнация имплицитно съдържа елементи на правилния влог (*depositum regulare*). По договора за търговска консигнация консигнантът предава на консигнатора индивидуално определени движими вещи за пазене (и продажба), а тези, които не бъдат продадени, трябва да бъдат върнати на собственика им. Задължението за пазене на вещите не е основен предмет на договора, но се явява допълнително задължение, което консигнаторът поема при сключването на договора. Съгласно разпоредбата на чл. 250, ал. 1 ЗЗД влогоприемателят има задължението да върне приетата за пазене вещ, съответно това задължение е част от договорното съдържание на сделката.

Доколкото не е налице законова регламентация на този вид договор, съдът намира за необходимо да посочи, че не е налице изискване за форма за действителност на такъв договор.

В случая ищецът признава, че за договорното правоотношение, описано в исковата молба, между страните не е бил съставян писмен документ. Същевременно се твърди предмет на сключения с ответника на 05.11.2021 г. договор за консигнация да са стоки на стойност 7000 лева, по отношение на които за консигнатора е възникнало задължение да върне на консигнанта при поискване от страна на последния. Настоящият състав на първоинстанционния съд приема, че това задължение е парично оценимо и същото се съизмерява именно със стойността на получените вещи, подлежащи на връщане, с оглед твърденията за парична оценка (пазарна цена) на вземането на консигнанта за тези вещи. По арг. от чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК свидетелски показания не се допускат за установяване на договори на стойност, по-голяма от 5000 лв., като ответникът не е дал съгласие да се събират свидетелски показания за сключването на процесния договор. Следователно и доколкото между страните е спорно възникването на такова договорно правоотношение и сключването на договор със съдържание, описано от ищеца с исковата молба, то и е недопустимо въз основа на свидетелските показания, събрани в производството, съдът да приеме, че ищецът и ответникът са сключили договор за търговска консигнация с предмет описаните от ищцата 13 бр. официални рокли.

С Решение № 16 от 31.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1779/2018 г., IV г. о., ГК, напр. е възприето становището, че ограничението по чл. 164, ал. 1, т. 3 ГПК (чл. 133, б. "в" ГПК, отм.), изключващо свидетелски показания за установяване на договори на стойност, по-голяма от 5000 лева, не е приложимо, когато спорът **не е** за наличието на съществуващо договорно отношение, а за смисъла на постигнатите договорености. В този случай, когато страните спорят за значението на отделни уговорки или когато договорът не съдържа всички уговорки, свидетелски показания са допустими за установяване на обстоятелствата, при които е сключен, както и каква е била действителната обща воля на страните при сключването на договора. В разглеждания казус обаче е налице спор за наличието на договорно правоотношение, доколкото ответникът е оспорил всички твърдения в тази насока, изложени в исковата молба, съответно и е недопустимо със свидетелски показания да се установи съществуването на договорно правоотношение предвид стойността на вземането на консигнатора да

получи обратно вещите си на посочената в исковата молба стойност.

От страна на ищеца не са ангажирани други доказателства за сключването на договора, а между страните не е бил съставен и приемо-предавателен протокол за предаването на роклите. Ето защо и от данните по делото не е установено сключването на описания в исковата молба договор.

Отделно, разпитаните свидетели в показанията си не установяват колко точно и какви рокли са били предадени на А. Г. на 05.11.2021 г. в магазина в [*****]. Свидетелят И. не е сигурна при условията на каква договореност роклите са занесени в търговското помещение, ползвано от ответника – дали роклите са занесени в магазина, за да бъдат изложени като мостри и по същите да се правят поръчки за ушиване или да се продават. От друга страна и предвид разпоредбата на чл. 172 ГПК съдът дължи да прецени показанията на свидетеля В. Д. с повишена критичност с оглед близката родствена връзка, в която същият се намира с ищеца. Ето защо и въз основа на всички доказателства по делото не може да бъде направен извод, че ищецът пълно и главно е установила главната предпоставка на предявения иск, а именно сключен между страните по делото в качеството им на физически лица договор за търговска консигнация на 13 броя официални рокли.

Съдът следва също така да посочи, че ищецът е предявил иска си в качеството си на физическо лице срещу ответника, който също е индивидуализиран като физическо лице в исковата молба. Същевременно от събраните в производството писмени и гласни доказателства, а също и от служебно установените факти, съдът приема, че ищецът е едноличен собственик на капитала и управител на търговско дружество. Чрез същото, както са посочили в показанията си свидетелите В.Д. и Н.И., дружеството [*****] е било учредено и функционира като търговец, като посредством същото М. Д. развивала търговската си дейност. Тези изводи на съда се потвърждават и от писмените доказателства – издадени фактури и касови бонове. Следователно ищецът не установява и активната си материална легитимация по твърдяното договорно правоотношение.

По изложените съображения съдът приема, че искът е недоказан и подлежи на отхвърляне.

Относно разноските:

При този изход от спора право на разноски има само ответникът. Последният не е сторил разноски в производството, с оглед което и такива не следва да му се присъждат.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от М. В. Д., ЕГН *****, с адрес: [*****] иск с правно основание чл. 87, ал. 3 ЗЗД, вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД за осъждане на А. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: [*****] да предаде на М. В. Д. 13 бр. официални рокли, предадени на А. Г. Г. по договор за търговска консигнация от 05.11.2021 г., а ако същите вече не съществуват да бъде осъден да ѝ заплати тяхната равностойност, възлизаща на общата сума от 7000 лева.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба, подадена до Софийски градски съд чрез Софийски районен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____